

II. évfolyam, 2. szám

Katolikus Hírmondó

Szerkesztette és kiadta:

Katolikus Ifjúsági Imaközösség

Lektorálta: Mórocz Tamás

Örömhírek egyházközségünkben

Tartalomjegyzék	
Örömhírek egyházközségünkben	1
Adventi Jótékonysági Koncert	1
Bijte Csaba: Hol van Nicaragua?	2-3
Ferenc pápa szavai	3
„Kérjetelek és adnak nektek...! történet	3
Templomkocsma tanulságokkal cikke	4
Madonna szemelvények	4

Húsvéti számunk megjelenése óta számos örömteli esemény, fejlemény történt, ezekről számolunk be röviden e helyütt: 2013. májusában kapunk értesítést Spányi Antal Megyéspüspök Atyától, hogy az előző év őszen statikai megerősítési munkákra benyújtott pályázatunkat az egyházmegye támogatja, és ezen célokra 25 % önerő, illetve 25 % társadalmi munka teljesítésének igazolásával a teljes beruházási érték 50 % -ig terjedő, 650.000,- Ft vissza nem térítendő támogatást biztosít. A munkákat a nyár folyamán elvégeztük, a támogatás folyósításra került. Köszönjük mindazok munkáját, akik a társadalmi munkákban részt vállaltak.

Az első jó hírt követte néhány héttel később a második, hogy az Emberi Erőforrások Minisztériuma KCP – 13 kódjelű pályázatán 2.000.000,- Ft vis-

sza nem térítendő támogatást nyertünk több funkciós közösségi tér kialakítására. A

*„Boldogok mindazok,
akik ő benne bíznak”
Zsoltárok 2:12b*

munkák még a nyár folyamán megkezdődtek, és teljes egészében az év végére fognak befejeződni. Mivel a beruházás forrásigénye a támogatási összeget jelentősen meghaladta, ezért komoly nehézségek elé kerültünk. A Jó Isten azonban megsegített bennünket, hiszen a munkák egy jelentős részét társadalmi munkában sikerült megoldani, ami lehetővé tette, hogy terveink megvalósuljanak.

Kiemelten hálás köszönetünket nyilvánítjuk ezúton is a több hétnyi kőműves szak-

munkát ingyenesen magára vállaló Balázsik Lászlónak, aki nélkül a beruházás nem valósulhatott volna meg. Isten fizesse meg a munkáját! Hasonló köszönettel tartozunk Palócz Imrének, aki a felújított épületrész nyílászáróit ingyen építette be. Köszönettel tartozunk a fehérvárcsurgói sportegyesület tagjainak, az ifjúsági imacsoport tagjainak, akik számos munkában segítettek, továbbá az egyházközség minden tagjának, akik munkájukkal, anyagiakkal a fejlesztésben részt vállaltak. Köszönet érte!

Egyházközségünk életében az őszi kezdetére is maradt örömhír, hiszen a lelkipásztori körzetben munkába állt Hortyik Gábor atya, aki két hetente mutat be szentmisét templomunkban. Mindig nagy szeretettel fogadjuk és reméljük, hogy hosszú ideig szolgálja majd a többi között a mi egyházközségünket is.

A szeretet hangjai –Adventi Jótékonysági Koncert

A Fehérvárcsurgói Római Katolikus Egyházközség

képviselőtében szeretettel meghívjuk valamennyi kedves testvérünket

2013. december 7-én délután 16.00 órakor

a fehérvárcsurgói római katolikus templomban tartandó

Adventi Jótékonysági Koncertre!

A koncerten orgonál Mórocz Tamás plébános atya

Böjte Csaba: Hol van Nicaragua?

Ajánlom e gondolatokat egy barátomnak, aki sok pofont kapott mostanában, s azt hiszi, hogy összedőlt a világ. Pánikba esett, menekülne bárhova, ki ebből a romlott világból. Ahogy ő mondja, Nicaraguába. Megvilágosodni bárhol lehet!

A hegyekben, hol sok a fa, és jó a levegő. De semmiképpen sem eldugott tiroli villában, színes televízióval s szaunával. Van itt egy elhagyott bánya Kismuncselen, Dévától huszonnyolc kilométerre. Négy száz bányász dolgozott ebben az ön- és rézérc bányában, fent a hegyek tetején. Két éve bezárták, s aki tehetette, otthagya a náddal és kátránypárral fődött barakkokat. Sok az összedőlt üres barakk, de vannak még vagy harmincan-negyvenen, akik ott laknak. Egyfelől a csodaszép természet, másfelől a feltépett föld, elvérzett családokkal, emberekkel. Ott megtalálhatod Nicaraguát. Helyetted lemosnék magamról minden festéket, felöltöznék nagyon egyszerűen, és egy hálósákkal, négy vekni kenyérral kimennék oda, ahol megállt az élet. Az idióta kisgyermekkel elmennék málnát szedni, gombászni. Megtanulnék kosarat-, seprút kötni Mariska nénitől, aki pont olyan fehér ember, mint mi, csak nincs senkije, és havi 160 ezer lej segélyből kellene megélnie. De ez lehetetlen: ő tudatosan készül az éhhalálra. Elbeszélgetnék szomszédasszonyával, akinek a rák az orrát teljesen leette. Ő nem tesz semmit, - szokja a halált. Megismerkednék Annamáriával, akinek nincs se apja, se anyja. Testvére nevelte fel, 15 évesen szülte első gyermekét egy részeges bányásznak, akivel olyan viskóban lakott évekig, amelybe esténként beengedték az állatokat is. Most sok az üres lakás, és máshol laknak, de férje ugyanúgy veri őt is az ostorral, akár az állatokat. Elbeszélgethetek arról, hogy anyósa hogyan örült meg, és futott meztelenül a földeken, míg meg nem halt. De azt is megbeszélheted vele, hogy valóban medve ette-e meg a négyéves kisfiút az erdőben, vagy talán a kutya? Ő még nincs húszéves, de két gyermekével már olyan sokat élt, mint más száz év alatt. Szintén itt lakik egy vénséges nagymamával négy idióta gyermek, egy kimondhatatlanul koszos házban. Fogytékosok, de sokat tudnak mesélni az élet titkairól. Hosszan nézték, ahogy a nagyapjuk a fájdalomba beleörült és belehalt. Kezdetben csak egy seb volt a lábán, amely üsz-

kösödni kezdett, s ahogy teltek a hetek, a férfinak fekete lett térdtől lefelé a lába, és nagyon bűdös. Lábát lógatva feküdt, és üvöltött - akkor már nem nézett vissza senki a szeméből. Másnap belehalt abba a karcolásba, amelyet felétek egy kis seböző vízzel és ragtapasszal elintéznék. De szóba állhatsz egy tizenhárom gyerekes anyával, aki most vesztette el legnagyobb fiát, az egyetlen, aki munkába állt és dolgozott. Férjénél van a bánya kulcsa, ott tartják a kredencben egy cukros dobozban. Elkérheted, és lemehetsz az aknához. Minden ott van, a csillék, bennük az érc, a munkavédelmi sisakok, minden, mintha csak most hagyták volna félbe a hajtást a bányások. Csak a hozzáértő szemek látják, hogy itt meghalt minden.

Először mellbe fog vágni mindaz, amit látsz, hallasz. Lehet, hogy sírni fogsz, és átkozni ezt a világot, amelyben jól fésült alakok háromszáz eurót adnak egy kutyaért, de egy nyomorult gyermek meg kell hogy éljen havi tíz eurónyi segélyből. Nem érted, hogy lehet az, hogy ezeket az embereket a társadalom kivitte a hegyekbe kommunizmust építeni, s most annyi pénzt sem ad, hogy napi fél kenyérré jusson, nem beszélve húsról, buszjegyről, villanyzámláról, orvosságról. Egy örült eszme felsodorta őket a hegy tetejére, s mint az elhaló hullám, lerakta, otthagya őket. Már nem fegyveres örök, hanem a mérhetetlen szegénység, a nyomor s ennek gyermeke, a fogyatékoság meg az emberek közönye tartja fogva őket. Nagyon furcsa ötleteid lesznek. Lefekvés előtt azon fogsz gondolkodni, hogy rablóbandává kellene átszervezni ezeket az embereket. Magad is csodálsz, hogyan önt el a gyűlölet, és lassan felfedezed magadban az anarchistát. Hangosan kimondod, hogy nem érdemli meg az életet az a társadalom, melyben a kutya több húst eszik meg egyszerre, mint egy gyermek egész hónapban. Félelmetes erők szabadulhatnak fel benned, de ne siess, ne kapkodj, és ne dönts, próbálj meg nagyon nyitott lenni. Másnap sétálj egy nagyot a természetben, nézd a fákat, a felhőket, a madarakat. Közben sírhatsz, káromkodhatsz, imádkozhatsz. A fontos az, hogy dőljenek le falaid. Omolj össze. Engedd be életedbe mindazt, mi körülvesz. Ne te légy, aki belép hozzájuk. Ne csinálj semmit. Ne szervezd ezt a világot. Nicaraguában nem formálunk, hanem formálódunk, nem tanítunk, hanem tanulunk. Nem adunk, hanem kapunk. Neked előbb meg kell világosodnod, hogy magad is árasztani tudd a fényt. Alulról nem látod a perzsaszőnyeg mintáit. Emelkedj fel, a nagy

**„Jó az Úr a benne
reménykedőkhöz, a
hozzá folyamodókhöz“**

Jeremiás siralmi 3,25

Emelkedj fel, a nagy egészre nézd. Vedd észre, hogy a sötétet nem lehet ütni, vágni, törni. A sötét egyszerűen a fény hiánya. Nem kell harcolni a sötétség ellen, nem lehet erővel összetörni és kilapátolni. Csodálkozz rá a napra, amely megjelenik, és körülötted minden formát, életet kap. Mindez egyszerű, de át kell élned. Dél felé edd meg száraz kenyeret. Lassan, komótosan harapj, ügyelj, hogy egyetlen morzsa se hulljon a földre. Tudd, hogy a napfénynek és a sárnak gyermekét, a kenyeret eszed. Csodálkozz el azon, hogyan tud ilyen finom lenni az üres kenyér. Keress egy forrást, de ne siess! Add meg a módját: ereszkedj térdre, érintsd szádat a forrás vizéhez, mintha csokolóznál, és csak aztán igyál. Érezd, hogy átjár a kristálytisza hegyi forrás vize. Eggyé válsz a földdel, beléd hatol az élet. Nézd a forrást, nézd a sarat a forrás fenekén, lásd, fogd meg a kezded. Hunyd be a szemed, és érezd a fényt, a meleget, mely kenyeret, vizet fakaszt. Menj tovább. Talán megérted, hogy te is ez vagy: marék por csupán. Ha valahonnan fentről rád hull a végtelenül tiszta és szent fény, te is képes leszel néhány magot befogadni, és kenyeret adni, forrássá válni. Mindez végtelenül tiszta és egyszerű: láss, higgy, szeress. Az idő nem fontos, ne sajnáld a napokat.

Az ünnepi ebédhez a szakácsnő sok-sok mindent belevág egy nagy fazékba, ezért te is fogadj be mindent Nicaraguában. Hordozd saját magad és mások fájdalmát, a titkokat, melyek körülvesznek. Ne siess! Az eszmélés lassan, de biztosan, végtelen csendben, derűsen történik... Környezeted megzavarhatja, de meg nem szakíthatja mindezt. Lassan lehiggadsz, megnyugszol. Kitisztulnak gondolataid, vágyaid, hatalmas béke önt el.

Folytatás - Böjte Csaba: Hol van Nicaragua?

Megvilágosodsz. Minden nagyon egyszerűvé, áttetszővé válik. Felsejlik Isten végtelen nyugodt keze vonása a Világon. Mint felhővé szelidült tajték, onnan fentről mindent sokkal tisztábban fogsz látni.

**„Ne féljek
odaajándékozni
magam, ne féljek
ajándékká válni, ne
féljek vállalni Isten
szép, nagy terveit”**

Böjte Csaba *Merjünk
hinni és szeretni!* című
könyvéből idézve

Források fakadnak fel benned. Érezni fogod magadban az erőt, amely most már nem magadért: értük, a Világért fakad. Már nem harcolni akarsz, hanem teremteni. Nem gyűlölsz senkit és semmit, nem pusztítani akarsz, hanem segíteni, alkotni, életet adni, a beléd áramló fényt továbbengedni, -árasztani. Hiszed, hogy nemcsak része vagy a világnak, hanem partnere a mindenséget szeretetből szakadatlanul tovább teremtő Istennek. Szelíden belesimulsz az Úr kezébe, a Jó Pásztor lábához kuporodsz. Érzed, hiszed, ha szólít, erőd lesz vezetni a nyáját. Minden a helyére kerül, és már nem zavar semmi. Érzed a hegyeket mozgató erőket magadban, tudod, hogy emberek fognak születni, talpra állni, gyógyulni szavadra. De még ez sem fontos. Semmi sem fontos, csak az a kapcsolat, mely, mint a nap, lassan felkel, és beragyogja világodat.

Istennek társa vagy, megvilágosodtál, ott vagy Nicaraguában !

Ferenc pápa szavai

Gondoljtok bele, hogy egy nem házas asszony bemegy a templomba, s azt kéri, hogy kereszteljék meg a fiát. És az, aki éppen ott tartózkodik, azt válaszolja: nem lehet, mert maga nem házas. Figyeljük meg, hogy az az asszony, akinek volt bátorsága megtartani és megszülni gyermekét mivel találkozik! Zárt ajtóval! Ha így folytatjuk, nem tesszünk semmi jót az emberekkel, Isten népével. Jézus hét szentséget alapított, de mi ilyen magatartásokkal egy nyolcadikat találunk ki: a „Jelkipásztori vám” szentségét!... Aki közeledik az Egyházhoz nyitott ajtót kell, hogy találjon, és nem a hit ellenőret... Szükségünk van reverenda és fátýol nélkül szentekre. Szükségünk van farmeros és tornacipős szentekre. Szükségünk van szentekre, akik moziba mennek, zenét hallgatnak, és barátaival sétálnak. Szükségünk van szentekre, akik Istent teszik első helyre, de az egyetlen is kitűnnek. Szükségünk van szentekre, akik időt találnak a mindennapi imára, és képesek a tiszta szerelemre, vagy a tisztaságot megszentelik... Szükségünk van korszerű szentekre, XXI. századi szentekre, akik erre korszakra alkotják meg a

lelkiségüket. Szükségünk van olyan szentekre, akik el vannak kötelezve a szegények iránt és a szükséges szociális változások iránt. Szükségünk a világban élő szentekre, a világban megszentelődő szentekre, akik nem félnek a világban élni. Szükségünk van kólát és hot-dogot fogyasztó, internetező és Ipod-ot használó szentekre. Szükségünk van olyan szentekre, akik szeretik az Eucharisziát, és nem szégyellnek a hétvégén sört inni vagy pizzát enni barátaikkal. Szükségünk van olyan szentekre, akik szeretik a mozit, a színházat, a zenét, a táncot, a sportot. Szükségünk van társaságot kedvelő szentekre, akik nyitottak, normálisak, barátságosak, vidámak és jó barátok. Szükségünk van olyan szentekre, akik e világban élnek, és meg tudják ízlelni a világ jó és tiszta dolgait, de mégsem világasodnak el... Legyünk hát ilyenek!

(A „Mi canto es oración” című honlapról)

„Kérjétek és adnak nektek

.....”

Máté (7:7)

Valamikor régen egy férfi Istentől kért egy virágot és egy pillangót. Kaktuszt kapott és pókmacskaát. A férfi elszomorodott, nem értette, miért nem teljesült kérése. Később arra gondolt: Istennek a sok emberrel rengeteg dolga van, bizonyára valamit összekevert. Bizonyos idő elteltével eszébe jutott a kaktusz és a pókmacska, elment megnézni őket. Hogy meglepődött, mikor látta, hogy a tüskés csúnya kaktusz kivirágzott, hogy a ronda pókmacska átváltozott gyönyörű pillangóvá.

Isten mindig csak helyesen cselekszik!

Tudja, mi számunkra a legjobb, még ha nekünk néha nem is annak tűnik. Ha valamit szeretnénk és helyette mást kapunk, **HIGGYÜNK!** Higgyük, hogy a jó eljut hozzánk a legmegfelelőbb időben. Az, amit szeretnél, nem mindig az, amire szükséged van!

Ne feledd: a ma TŰSKÉI holnapra VIRÁGOK lesznek!

Frei Tamás: Templomkocsma tanulságokkal

Lát az ember ilyesmit fotón, tévében, de amikor először „élő egyenesben” is megtapasztalja, az azért furcsa érzés, be kell vallanom.

Az Angliában lakóháznak eladott templomok története, kiegészülve a könyvtárrá alakuló vagy éppen áruházként működtetett katedrálisokkal Európa-szerte, érdekes fordulatot vett az elmúlt hétvégén. Dublinban, Írország fővárosában besétáltam ugyanis egy kocsmatemplomba. A helyi közösség már nem adott össze annyi pénzt, amennyi az épület fenntartásához kellett volna, ezért az egyház piacra dobta az évszázados épületet. Lett belőle remek kocsmá, ültünk az egyik gótikus oszlop tövében, és irigykedtünk azokra, akiknek fent, a karzaton jutott hely, az orgona mellett. Az a történet járt a fejemben, amelyet a közelmúltban olvastam szlovák szomszédaink európai kálváriájáról. Pozsonyban ugyanis egyeurós emlékérmét szerettek volna kibocsátani a kereszténység szlovák földre érkezésének 1150. évfordulója alkalmából. Az unió brüsszeli központja viszont arra kérte a szlovák nemzeti bankot, hogy Szent Círill és Metód portréjáról vegyék le a glóriát, és a nyakukban se lógjon kereszt, mert Európában ez sokak vallásos vagy „vallástalan” meggyőződését sértheti. A kereszt!

Az otthoni lapokban nem sokat olvasok erről a konfliktusról, pedig Magyarország miniszterelnöke maga is sokszor szóvá teszi, hogy mintha a nyugati országok túlzásba vinnék a keresztény meggyőződés kiteszkolását a közéletből és a politikából. Hogy régen nem így volt. Hogy ez iránytévesztés. Értékrendváltás. És hasonlók. Az érdemek átvitt értelemben persze több oldala van. A francia kormány például azért tiltakozik a szlovák érme ellen (hiszen előbb-utóbb párizsi boltokban is felbukkanna), mert Európa leggyorsabban növekvő vallásának, az iszlám jelképeinek a háttérbe szorítása kevésbé sikerülhet, ha közben a kereszténység is „nyomul”. Mindenféle érmeikkel és glóriákkal. Furcsa világban élünk, az biztos. Angliában például, ahol szintén vannak már kocsmává alakított templomok, többen hisznek a földönkívüliekben, mint Istenben. A legnagyobb vallás manapság a vallásnélküliség, az ateizmus. A keresztény hívők száma csak Kelet-Európa felé haladva növekszik, a Nyugat ez ügyben valóban „válságban” van. Bár a kocsmájukban üldögélve a dubliniakat ez láthatóan nem zavarja, sőt, inkább sikernek tartják. Hogy végre idáig jutottak! A keresztény hívők számát tekintve az összeurópai statisztikát a volt szocialista országok javítják fel. Lengyelország, a szlovákok, a románok, és persze mi magyarok is, amennyiben igazat mondunk a kérdésbiztosnak. És tényleg annyi hívő él Magyarországon, mint amennyien ezt magukról manapság állítják.

Az Európai Unió vallásos érzületének lassú eltűnését talán semmi sem szimbolizálja jobban, mint az európai kék zászlóban található 12 csillag. Az 1955-ben eredendően még keresztény jelképrendszerre utaló 12 csillag (Szűz Mária koronáján volt ennyi) az unió mai alkotmányában pusztán csak „az egység, az európai szolidaritás és harmónia jelképe”. Szűz Máriáról, valásról, kereszténységről már réges-rég szó sincs.

Forrás: Metropol Frei Tamás

Szemelvények a Csurgói Madonnáról

A falu szülötte, Amerigo Tot által a „Fehérvárcsurgói Katolikusoknak” adományozott szobor, a Csurgói Madonna templomunkba kerülése óta számos vendéget csalogatott Fehérvárcsurgóra, akiknek többsége írt a vendégkönyvünkbe.

Ezen bejegyzések némelyike egyszerű köszönet vagy tetszés nyilvánítás, de van számos olyan bejegyzés is, ami az évek múltával szívmengető érzéseket kelt az olvasóban vagy azért, mert ismert embertől származik, vagy azért, mert érdekes vagy kedves gondolatokat tartalmaz. Ezekből válogattunk néhányat:

1969. szeptember 27. A szobor fogadására írta és elmondta Mácsár Sándorné (részlet)

„Csurgói Madonna, Szűzanya szobra,
Fodros ruhában, féltérdre borulva

Szent Fiát kezével, magához vonva,

Anyaságnak szerény, kedves szimbóluma.”

1974. november 7. Potyondi István nagyprépost

„80 évvel ezelőtt ministráltam először szentmisén, mint kisfiú e templomban. Felszentelésem napján 1908. március 24 -én délután a templomban mondhattam el első predikációmát és osztottam újmisést áldásomat. 80 év múltával, 98. életévemben könnyezve köszönöm meg az Úrnak.”

1981. VI. 23. Lékai László bíboros, prímás

„A Csurgói Madonna karjai közt a kis Jézussal mindig emlékeztessen rá bennünket, hogy a magyar anyák, magyar feleségek s családok legnagyobb kéncse: a gyermek, az Isten áldása és a nemzet jövője.”

1981. IX. 11. Gith Róza f.m.

*Dombon áll az ősi templom
Messze hangzik harangja*

Csalogatja a híveket,

„Vár rátok a Madonna!”

Borulj oda elébe

Vidd neki a bánatod

Meglátod hogy megkönnyebbülsz

S szent fia rád mosolyog.

Védőn ója kisdédét

A Csurgói Madonna

Téged is őv, vezérel

Bizalommal menj oda!

Ó csurgói szép Madonna

Szerecsd ezt a kis hazát,

S ne feledd, hogy Szent Istvánunk,

Terád bízta országát!